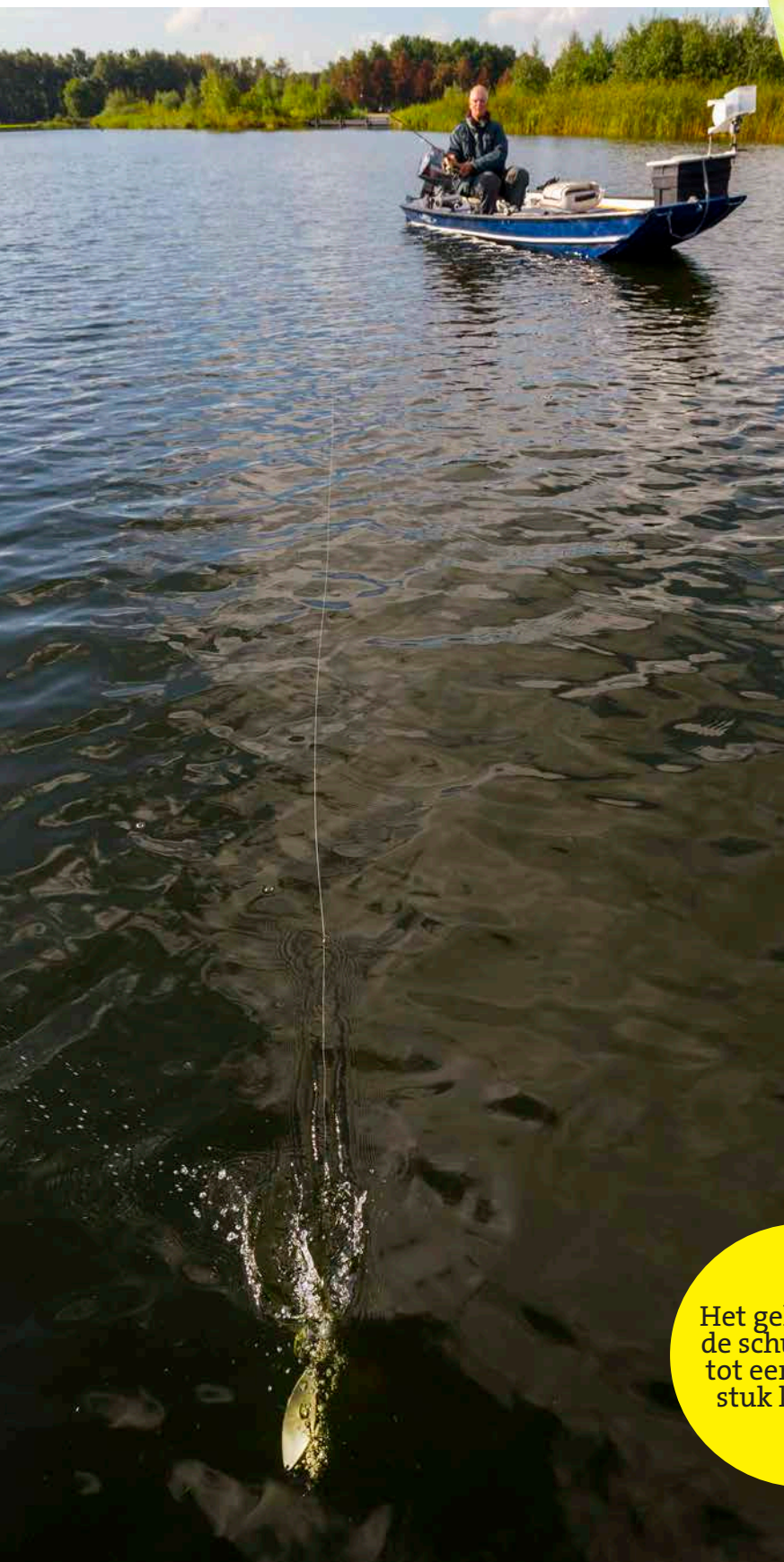

TERUG VAN WEGGEWEEST! DE PAKO LEPEL

In roofviskringen gold hij decennialang als een begrip: de Pako lepel. Toch verdween dit Oer-Hollandse kunstaas – dat bijna veertig jaar geleden het levenslicht zag in de garage van Paul Korver – de laatste jaren van het toneel. Goed nieuws voor de liefhebber: ze worden weer gemaakt! Hoog tijd om eens een dagje te gaan ‘lepelen’ met de geestelijk vader van de Pako.

TEKST: JUSTIN BURCGRAAF > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

Het geknutsel in de schuur leidde tot een klassiek stuk kunstaas

“Ander kunstaas? Waarom zou ik? Lepels werken altijd”, antwoordt Paul bijna verbaasd op de vraag of hij nog ander kunstaas bij zich heeft. Vandaag stappen we aan boord van de aluminium platbodem van de 66-jarige Wormerveerder. Zo kan hij de veelzijdigheid van ‘zijn’ kunstaas goed laten zien. Het werkterrein op deze regenachtige nazomerdag is een oud veenplassengebied onder de rook van Amsterdam. Diep water – tot 30 meter – wordt afgewisseld met smalle sloten, grote plantenbedden en ondiepe uitlopers van hooguit 1 meter diep.

TROLLEN? JA!

Zodra Paul de plas opvaart, gaat er links een smalle Pako S overboord. De hengel rechts wordt voorzien van een Pako 12. Trollen met lepels? “Jazeker! Sinds ik lepels maak, trol ik ermee – en met succes. Het is een misvatting dat je aas per se diep moet lopen als het water wat dieper is. Snoek ligt echt niet altijd tegen de bodem. Bovendien komen ze je kunstaas met gemak halen vanaf een meter of vijf dieper.” Hij vist de lepels hooguit vier meter achter de boot met een vaarsnelheid van drie tot vier kilometer per uur. “Zo lopen ze ongeveer een meter diep.”

POLDERTOPPER

Toch is de lepel vooral een perfect stuk kunstaas voor het vissen in de Nederlandse polders. Voor dat type water begon Korver begin jaren '80 zelf lepels te maken. In een tijd dat de schappen van hengelsportzaken nog niet uitpilden van het kunstaas, dook de metaalbewerker zijn schuur in om zelf het perfecte polderaasje te bouwen. “Toen had je alleen dure Rapala pluggen of zware lepels die veel te diep liepen voor onze wateren. Aangezien ik toch al in de metaalbewerking zat, was de

Trollen met lepels is een hele effectieve vistechiek.

‘ALS METAALBEWERKER WAS DE STAP OM ZELF MIJN KUNSTAAS IN ELKAAR TE GAAN KNUTSELEN NIET ZO HEEL ERG GROOT’

stap om zelf te gaan knutselen niet zo groot.” Zijn eerste lepels klopte hij handmatig van een metalen plaatje. “Net zolang tot ik een vorm had die een mooie, flankende actie opleverde”, blikt hij terug.

STEEDS BEKENDER

Uiteindelijk leidde dat geknutsel in de schuur tot een stuk kunstaas dat amper was weg te denken uit de Nederlandse roofvis-scene. “Omdat ik er plezier in had om aan zelfge maakt kunstaas vis te vangen, ontwikkelde ik steeds betere apparaten om de lepels te maken. Met een slagstempel, hefboom, hamer en mijn eigen gewicht ging het maken van de lepels steeds soepeler.” Niet alleen Paul zelf, maar ook bevriende snoekvisser zettten de lepels met veel succes in. Ondertussen bouwde hij van een potkrik een nog geavanceerdere ‘lepelmachine’ waarmee de productie werd opgevoerd. “Daarna ben ik langs hengelsportzaken in de buurt gegaan en kon je mijn lepels ineens in de winkel ko-

pen.” In de jaren negentig leidde de betere verkrijgbaarheid en toegenomen populariteit er zelfs toe dat de Pako in menig roofvisartikel voorbijkwam. Ook de ‘grote namen’ zettten de Pako graag in – zelfs bij het snoeken op de grote Ierse meren.

EINDE VAN EEN TIJDPERK

Zoals dat vaker gaat met hobby's binnen een hobby, ging het produceren van de Pako lepels ten koste van Paul's vistijd. “Om aan de vraag te kunnen voldoen, ging al mijn vrije tijd zitten in het maken van lepels. Dat betekende dus steeds minder vissen. En mijn gezin werd er ook niet echt blij van dat ik altijd maar in de schuur stond.” Daarom nam hij in 2003 het besluit om te stoppen. “Mijn gezondheid ging achteruit en ik had er geen zin meer in. Wat veel mensen namelijk niet beseffen: het maken van lepels is ontzettend tijdrovend en levert door de vele uren werk maar weinig op.” Het betekende het einde van een tijdperk voor veel snoekvisser.

SNOEKWEER

In ruim anderhalf uur heeft Paul alle tijd gehad om de geschiedenis van zijn ‘kindje’ uit de doeken te doen. Zijn verhalen en anekdotes werden helaas niet onderbroken door een aanbeet. “Twee weken terug beleefden we hier nog de beste sessie ooit. En ook nu is het perfect snoekweer: het waait een beetje en is bewolkt.” In een uitloper van de plas besluit hij het over een andere boeg te gooien. “Dit stuk levert werpend bijna altijd vis op.” Behendig manoeuvreert hij zijn boot parallel aan de oever en gooit een Pako 9 vlak tegen de kant. In het kraakheldere water is de lepel perfect te volgen. Een aanbeet blijft echter wederom uit.

OPGELUCHT

Paul kijkt vertwijfeld om zich heen en terwijl hij oppert om te verkassen, duikt een fraaie 70 cm+ snoek vlak voor de boot op de lepel. “Yes, toch weer op dit stuk hè?!” glimlacht hij. Helaas is de lol van korte

Paul Korver met een Pako én een snoek die deze niet kon weerstaan.

De Pako lepel vis je gewoon aan een lichte spinhengel, wat voor meer vis- en drilplezier zorgt

duur en lost de vis. Gelukkig weet hij luttele seconden later alsnog die langverwachte snoek te vangen.

Opgelucht poseert hij met dit kleine exemplaar. “Volgens mij ben ik nog nooit zo blij geweest met zo’n klein snoekje. Ik dacht al: het zal toch niet gebeuren dat we vandaag niks vangen – juist als ik de vangkracht van mijn lepels wil laten zien”, lacht de kunstaasbouwer.

TROUW GEBLEVEN

Als hij binnen tien minuten ook trollend nog een snoek haakt, kan de Wormerveerder even ontspannen een broodje eten. Ondertussen dwarrelen er twee Pako’s verleidelijk achter de boot. Hij is zijn aasjes al die jaren trouw gebleven. “Een enkele keer gaat er een stuk rubber aan de bijhengel. Maar verder vis ik uitsluitend met mijn eigen creaties.” In de vaarten en polders waar hij vanaf de kant en vanuit de boot vist, is het volgens hem het beste aas. “Je zit zelden vast omdat ze niet zo diep lopen. Bovendien zijn ze niet duur en leveren ze veel vis op – omdat bijna niemand ze tegenwoordig nog inzet, zijn ze denk ik zelfs dresuurdoorbrekend.”

DRILPLEZIER

Na een korte sanitaire stop gaat Paul enthousiast verder in op de voordelen van lepels. “Tegenwoordig moet alles maar groter en zwaarder. Een Pako vis je gewoon aan een lichte spinhengel. Dat levert ook nog eens veel meer vis- en drilplezier op.” Als er daarna wederom een snoekje op de grote lepel duikt, zien we zijn *old school* Jan Schreiner spinhengel krom staan tot in het handvat. “Dit is toch veel leuker vissen dan met zo’n zware en stugge jerkbaithengel?! Bovendien”, benadrukt hij, “kunnen deze relatief kleine aasjes ook dikke vissen opleveren. De grootste vis in mijn boot was een snoek van 1.28 meter op een kleine Pako 6 voor een vismaat. Mijn eigen record staat op 1.20 meter.”

PIKANTE FILMPJES

Als we langs het zoveelste rieteland trollen, vertelt Paul over de vele uren aan filmbeelden die hij de afgelopen jaren heeft geschoten. “Alle visdagen leg ik vast. Vroeger moest ik nog elk uur een tape verwisselen. Tegenwoordig heb ik 64 gigabyte aan opslag.” Meestal doet hij weinig met zijn opnamen, maar één keer filmde hij bij toeval een

wel heel pikant schouwspel. “Toen we langs een grasveldje trolden, begon mijn zoon ineens te lachen. Daarop keek ik naar links en zag ik een stelletje wel heel erg van elkaar genieten, om het maar even netjes te zeggen.” Zijn filmpje ging viraal: het ging de wereld over en werd zelfs op de BBC en Comedy Central uitgezonden.

DUURZAAM

Na deze hilarische anekdote vangt *mister Pako* zijn vijfde snoekje. “Zie je nou dat lepels perfect werken? En het goede nieuws is: de Pako lepel is vanaf heden weer verkrijgbaar.” De Wormerveerder – inmiddels gepensioneerd – en Drop It Tackle hebben de handen ineen geslagen. Paul hoeft de lepels alleen nog te stansen met zijn zelfgemaakte machine en de rest van het werk wordt hem uit handen genomen. “Ze willen graag alleen met duurzame materialen werken. Ook dat is nog een voordeel van de lepels. Er zit geen lood in en alles is van RVS, waardoor het jaren meegaat. Hooguit kan de verf wat loslaten, maar ik vang net zo goed op kale lepels. Pako’s zijn niét duur, maar wél duurzaam. Dat past perfect in deze tijd,” besluit de kunst-aasbouwer met een knipoog.